

מונית. שפיגלמן עצמו כבר איננו ג'ינג'י. הנמשיכ נעלמו, השיער האפירי. "זה מה שנקרא מוזיקנים", הוא צוחק. אך האופי הסוער נשאר כשהיה

שלושה ג'ינג'ים

השמונה פנים מעוטרות בנמשים ורעמת שיער אדי-לוש ולבניא בן הש-

אר יחד גם הלאה ולהתחתן. "את ההחלטה לעבור לגור ב"ירושלים" נזכר אלישע, "קיבלנו בערך שנה מאוחר יותר. אני למדתי באותה התקופה באוניברסיטת חיפה, בפקולטה למדעי-המדע. דינה, נמשכתי מאוד ללימודי הסוציולוגיה ומצאתי בהם עניין רב. למרות שהמיקצוע נחשב בי עיני רבים כמשעמם מאוד. החלטתי לעבור לירושלים ולשלב לימודי כלכלה בלימודי סוציולוגיה. למה דווקא כלכלה? כי שמעתי ששני שלישי מהסטודנטים שרוצים ללמוד מוד את המיקצוע נכשלים בו. הייתי אז צעיר ואהבתי מאוד את גרים. אהובה אף היא נתפשה לי עניין הסוציולוגיה ושנינו עברנו ללמוד באוניברסיטה בירושלים." אלישע שפיגלמן היה בין הסטודנטים שאהבתו מאוד את הל"י ומדים באוניברסיטה. עובדה — את התואר הראשון שלו עשה במ"שך כמעט שש שנים — הישג נדיר. "לא למדתי כמעט", הוא מספר, "שרצתי בכל הפיזיות, בטעמו, ו"נוכחתי בכל ההפגנות. לעומת זאת, בשיעורים כמעט ולא הייתי נוכח. במקביל ללימודים עבדתי

בית-הספר, צוחקת אהובה. "למור רות היה הסכם ביניהן, שעל-פיו כל שנה עבר אלישע מכיתה אחת לכיתה המקבילה. הן לא יכלו לסייג בול אותו שנתיים רצופות. אני זוכרת את עצמי מתקוטטת איתו על הדשא. לא נעים להיזכר מי ניצח שם." אהובה היתה בסדר, "נזכר שפילגמן, "כבר ביסודי שמתי עליה עין. היתה אז תקופה של זוגות, ואני לא ידעתי במי לבחור — באהובה או במישהי אחרת מהכ"י תה שלה. אז לא יצא מזה כלום." דרכי השניים נפרדו בסוף בית-הספר היסודי. לאלישע היתה חברה צמודה מאוד במשך שבע שנים, מגיל 13 ועד גיל 20, ושמה יפה. לאחר שהשתחרר מיפה ומה-צבא, בו שירת כנחלאי, חזר ופגש את אהובה. הפגישה המחודשת עמדה בסימן של הפסקת-החשמל. עד היום צוחקים השניים כשהם נזכרים בערב המשותף הראשון שלהם. הם ישבו על הספה בחדר של אלישע, לאור נרות, משום שהחשמל כבה לפתע והשאיר אור תם בחושך. אולי בזכות האווירה הרומנטית החליטו השניים להיש-

"העבודה בטלוויזיה היא שונה, הוא מספר. "היא קשה מאוד קשה במיוחד השילוב של העבודה העיתונאית עם המדיום הקולנועי הכלכלה היא בעצם עניין בעיית — קשה לעשות ממנה עניין ש"סקופ או סנסציה."

לאהובה ואלישע שני בנים תום בן השלוש ולביא בן השמונה. "שניהם ג'ינג'ים, חמימו ועליזים," אומרת אהובה ופורעע בחיבה את שערותיו של תום, "כמו שאלישע היה פעם. לפעמים קשה לי איתם," היא מוסיפה, "אלישע כמעט ולא נמצא בבית ואני חייבת לעשות את רוב העבודה. אבל מסתדרים."

בשבוע שעבר, כשנראה היה שהשד הכלכלי של הטלוויזיה הצליח לשבור את החרם שהטיל עליו שר האוצר, נשמו הכל — בטלוויזיה בממשלה ובמישפחתו של שפיגלמן — לרווחה. איידת דקל

לבד בנית

כאשתו של כתב בטלוויזיה העוסק רוב תיום בעבודתו, מוטלת רוב העבודה על כתפיה של אהובה, שעובדת בשעות הבוקר במשרדה-התחבורה, ובערב כעקרת-בית.

סטודנטים לסוציולוגיה

התגורר בירושלים והתחתנו. למטה: אלישע צופה בטלוויזיה. היו והשניים כי אשר עברו ל-

הנחלאי אליו, במיכ סי העבודה, שבא לתור בחוצות תל-אביב

ואני הקלטנו כל מה שהתרחש במוצב בזמן המילחמה עצמה. ה"תוכנית היתה מהממת. עצוב מאוד להקשיב לה, שכן מרבית החברים בגדוד לא נשארו בחיים." באותה תקופה התחיל גם הרומן של שפיגלמן עם הטלוויזיה. הוא ביקש להשתתף בקורס כתבי-טלוויזיה והתקבל. בינתיים, עם תום המילחמה, חזר לעבודתו ב"רדיו והפך למנהל מחלקת יומני החדשות של הרדיו. במינוי החדש לא הצליח. "האנשים לא אהבו אותי," הוא מסביר בפשטות. "זה לא הלך. בסופו של דבר התארגנו העובדים ודרשו את סילוקי. הם טענו שאני לא בן-אדם. המרד אומ" גם דוכא, אך אני העדפתי להת"פטר ולחזור להיות כתב."

באותה עת עזב את הטלוויזיה הכתב הכלכלי אברהם קושניר, ש"עבר ללונדון. מנהל מחלקת החדשות, חיים יבין, פנה לאלישע שפיגלמן והציע לו את משרת הכתב הכלכלי בטלוויזיה. אלישע נענה להצעה בשימחה.

בלישכה-המרכזית-לסטטיסטיקה, ו"מעולם לא השתעממתי כל-כך כמו בתקופה שעבדתי שם."

"הוא לא בן-אדם"

ב-1970 החל שפיגלמן את הקריירה העיתונאית שלו. ככתב לענייני כלכלה ברדיו. מח"לקת-החדשות של הרדיו גייסה ב"אותה התקופה אנשים חדשים. ה"עיתונאי איתן ליפשיץ, חברו של אלישע עוד מימי הצבא, הציע לו להצטרף לקורס כתבי רדיו. שפיגלמן הצטרף, ונשאר ברדיו שש שנים. את התוכנית הדוקומנטרית על מילחמת יום הכיפורים, שאותה ערך יחד עם ידו, טכנאי ההק"ל לטות, אבי יפה, הוא רואה כאחד משיאי עבודתו. "אין לי ספק שזוהי אחת מהתוכניות הדוקומנטריות הטובות ביותר שעשו על מילחמת יום-הכיפורים," הוא אומר. "אבי

